

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

Jún 2018

Číslo: VI.

NÁDHERNÉ A VZNEŠENÉ SÚ BOŽIE DIELA

Sme svedkami viacerých hier a súťaží, kde sa hodnotia nielen vedomosti, ale aj predvedený výkon, ako je tomu napr. v súťaži Česko-Slovensko má talent, alebo Zem spieva. Porota sa vždy usiluje objektívne ohodnotiť vystúpenie či už jednotlivca, dvojice, alebo určitej skupiny súťažiacich. V týchto dňoch vieme, že aj učitelia majú veľa práce s konečným ohodnotením žiakov na vysvedčení.

Bolo by však správne porozmýšľať, ako nás vidí Boh, ktorý nás hodnotí nielen na základe vonkajších činov, ale aj podľa našej vnútornej snahy. Boh chce vidieť náš záujem pracovať na sebe. On vidí do nášho srdca a vie nakoľko sme úprimní a koľko je v našom živote dobrej vôle. Boh nás hodnotí za našu úprimnosť. Zaslúžime si vždy Božiu pochvalu? Veríme, že Boh je najspravodlivejší, najlepšie nás pozná a ohodnotí. A to konečné hodnotenie bude až po smrti každého. Vo vzťahu k Bohu sme teda my tími, ktorých Boh hodnotí.

Nám neprislúcha Pána Boha hodnotiť, no chceme nášho Nebeského Otca chváliť, pretože je to súčasť našej viery a prejav viery. Chválime ho v modlitbách a piesňach. Stačí nám pozrieť sa na krásnu prírodu vôkol nás. Vidíme ako všetko oplýva životom, či už medzi rastlinami, alebo medzi živočíchmi. Chceme chváliť Boha a ďakovať mu za potrebný dážď, ktorý zoslal na naše záhrady, polia a vinice. Niekedy badáme na ľuďoch negatívne zmýšľanie, znechutenie a snahu viac kritizovať ako sa tešiť. Je vari málo dôvodov na radosť? Nezabúdajme, že Boh je náš Nebeský Otec, ktorý hoci nás vystaví aj skúškam, predsa On sa o nás stará a dáva nám všetko potrebné pre dušu i pre telo. Nech neprevláda v nás „duch kritizovania“, ale ochota zveriť sa do Božích rúk, ďakovať Bohu a chváliť ho za jeho dobrodenia. A ak cítime suchopárnosť v našom živote, modlime sa za potrebný dážď milostí, ktoré potrebujeme.

Duch. otec Milan

AKÝM BOŽÍM ĽUDOM VLASTNE SME?

Vyjadrujeme zatiaľ relatívnu spokojnosť, ak máme my, kňazi, komu slúžiť sv. omšu a koho spovedať. Avšak to, že sa nám vytráca mladá generácia ľudí, zvlášť tí, ktorí vychovávajú deti/ tridsiatnici a štyridsiatnici/, je fakt, pred ktorým si nemôžeme zavierať oči. Krstom sme sa stali Božím ľudom a boli sme povolani k viere. Musíme však konštatovať, že viera u mnohých sa stala tradičnou a nie živou či praktickou.

A tak môžeme povedať, že sme kresťania praktizujúci a nepraktizujúci. Praktizujúci sú tí, ktorí sa usilujú zachovávať Boží zákon vo svojom srdci, chodia pravidelne každú nedeľu a v prikázaný sviatok do kostola, modlia sa a pristupujú k sviatostiam aspoň na Vianoce a Veľkú noc. Usilujú sa viesť duchovný život. Nepraktizujúci sú tradiční či príležitostní kresťania. Títo navštívia kostol iba v prípade krstín, prvého sv. prijímania, birmovky, sobáša či pohrebu svojich blízkych. A samozrejme je pekné, ak sa zúčastnia sv. omše, keď majú úmysel sv. omše za svojich blízkych. Toto však nestačí, ak chceme získať účasť na blaženom živote v nebi.

Rodičia by nemali zabúdať, že vzali na seba zodpovednosť vychovávať svoje deti vo viere v Boha a pri krste potvrdili, že sú si vedomí tejto povinnosti. Ibaže by už mnohí na to zabudli, alebo to nehovorili pri krste úprimne? Akým Božím ľudom vlastne sme a kto bude v našich chrámoch o niekoľko desiatok rokov? Je postačujúca iba tradičná viera bez lásky k Pánu Bohu? Pán Ježiš jasne hovorí: „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania“ (Jn 14,15). Nás teda zachráni naša úprimná snaha vstúpiť do seba a rásť v Božom duchu, nie vo svetskom duchu. Takáto naša snaha prerastie v ducha pokánia a prinesie požehnanie na radosť Bohu a nám všetkým.

Z KATECHÉZY

V tomto úryvku sa budeme zaoberať ľudovou nábožnosťou. Katechéza má brať do úvahy nielen liturgiu sviatostí a svätenín, ale aj formy zbožnosti veriacych a ľudovú nábožnosť. Náboženské cítenie kresťanského ľudu si vždy našlo prejav v rozmanitých formách zbožnosti, ktoré obklopujú sviatostný život Cirkvi, ako je uctievanie relikvií, návštevy svätých, púte, procesie, krížová cesta, náboženské tance, ruženec, medaily atď. Tieto prejavy sú predĺžením liturgického života Cirkvi, ale ho nenahrádzajú. Je potrebná pastoračná rozvážnosť, aby sa udržiavala a podporovala ľudová nábožnosť a ak treba, aby sa očistilo a napravilo

náboženské čítanie, ktoré stojí v pozadí týchto pobožností a aby sa prehlbovalo poznanie Kristovho tajomstva. Kresťanský život sa teda okrem liturgie živí rozmanitými formami ľudovej nábožnosti, zakorenenými v rozličných kultúrach. Cirkev podporuje formy ľudovej nábožnosti, ktoré vyjadrujú evanjeliové čítanie i ľudskú múdrosť a obohacujú kresťanský život, ale zároveň sa stará o to, aby ich osvecovala svetlom viery (KKC 1674-1679).

NAD BOŽÍM SLOVOM

„...No keď prišli k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, kosti mu nepolámali, ale jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda.

A ten, ktorý to videl, vydal o tom svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé. On vie, že hovorí pravdu, aby ste aj vy uverili. Toto sa stalo, aby sa splnilo Písmo: „Kosť mu nebude zlomená.“ A na inom mieste Písmo hovorí: „Uvidia, koho prebodli.“ (Jn 19, 33-37).

Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho nám pripomína Kristovu lásku k nám. Z jeho presväteho Srdca, ktoré bolo kopijou prebodnuté, vyšla krv a voda - žriedlo sviatostí. Zamyslime sa v krátkosti nad tým, čo píše svätopisec na prvých stránkach knihy Genezis. Boh dopustil na Adama spánok, vyňal mu jedno rebro a z neho urobil ženu – Evu. Žena teda vyšla z miesta, ktoré je blízko srdca, aby bola milovaná...

Ježiš Kristus je nový Adam spiaci na kríži. Z jeho otvoreného boku, miesta blízko srdca vzišla jeho nevesta – Cirkev, ktorú Kristus miluje. Veď krv a voda, ktoré vytekli z jeho z boku, sú symbolmi dvoch veľkých sviatostí - Krstu a Eucharistie. V krste sme sa znovuzrodili a Eucharistiou sa živíme. A žal nám pripomína, aby sme s radosťou čerpali z prameňa spásy. Prameň spásy je nepochybne v Ježišovi Kristovi. K nemu prichádzame ako smädní k prameňu vody, alebo ako chorí k lekárovi. Termín „čerpať“ sa používa dnes v súvislosti s dovolenkami, keď sa rozhodneme vybrať si určité dni na oddych. V dnešnej dobe sa používa aj termín „čerpanie eurofondov,“ pričom v tejto veci Slováci ťahajú za kratší koniec. V každom prípade je tu ponúknutá možnosť ako pomoc pre človeka. No čerpať máme nielen v oblasti hmotnej či telesnej, ale aj v oblasti duchovnej. Sme pozvaní čerpať z prameňa spásy. Máme prístup k pokladnici Božích milostí, z ktorej nám Boh na príhovor Panny Márie udeľuje svoju pomoc. Pristupujme teda s dôverou k tomuto prameňu. Ovocím čerpania z prameňa spásy by mal vždy pokoj, láska a radosť v našom živote. Najčastejšie môžeme čerpať silu z modlitby, zo svätého prijímania a zo svätej spovede. O tom aký máme záujem prichádzať ku Kristovi, svedčí naša viera. Prejavujeme vždy živú vieru, alebo len zvykovú...?

ŽIJEME SO SVÄTÝMI

3. jún - Sv. Karol Lwanga a spol., mučeníci

Pôvod mena: z lat. carus – drahý; slovenski vlastenci v 19. storočí ho prekladali ako Drahotín; niektorí udávajú jeho pôvod zo staronem. Kar(a)l – slobodný muž, chlap; vplyvom Karola Veľkého prostredníctvom lat. podoby Carolus meno označovalo vládnuce funkcie – kráľ.

Do 8. storočia severná Afrika dala Cirkvi mnoho svätých. Pri rozpínaní islamu však bolo kresťanstvo úplne potlačené. Do Ugandy sa kresťanstvo dostalo v 19. storočí. V r. 1879 tam prišli „bieli otcovia“, ktorí sa stretli s náklonnosťou obyvateľov. O niekoľko rokov neskôr však spolu s anglikánskymi misionármi boli prinútení kráľom Mutesom opustiť krajinu. Keď po jeho smrti nastúpil na trón Mwanga, začalo sa krvavé prenasledovanie kresťanov. Obeťou sa stali katolícki novokrstení, medzi nimi aj dvorania kráľa. Dňa 3. júna 1886 v Rubaga upálili ovinutého trstinou Karola Lwangu – vodcu kmeňa Nagweya, ktorý bol predstaveným kráľovských pážat. Mal 25 rokov. V ten deň spolu s ním bolo usmrtených 12 spoločníkov. Spolu s katolíckimi v plameňoch ohňa našlo smrť aj 13 mladých anglikánov. V r. 1920 katolíckych mučeníkov beatifikoval Benedikt XV. Kanonizoval ich blah. Pavol VI. 18. októbra 1964, ktorý r. 1968 navštívil osobne miesta života a smrti týchto hrdinských mučeníkov Afriky a tak si ich znova uctil.

Sv. Karol je patrónom mládeže a Katolíckej akcie mládeže v Afrike. V ikonografii je zobrazený ako mladý človek uprostred plameňov spolu so svojimi spoločníkmi.

Z homílie blahoslaveného pápeža Pavla Šiesteho pri svätorečení ugandských mučeníkov

(AAS 56 [1964], 905-906)

Sláva mučeníkov – znamenie znovuzrodenia

Títo africkí mučeníci pridávajú novú stránku do knihy víťazov, akou je Martyrológium, ktorá rozpráva o udalostiach veľmi smutných a pritom veľkolepých. Hovoríme o stránke naozaj dôstojnej, ktorá sa pripája k oným slávnym dejinám starovekej Afriky, o ktorých sme si my, ľudia slabšej viery, čo žijeme v týchto časoch, mysleli, že už nikdy nebudú mať rovnocenné pokračovanie.

Kto by sa bol kedy nazdal, že napríklad k takým dojímavým správam o scillijských mučeníkoch, o kartáginských mučeníkoch, o mučeníkoch utickéj „Massa candida“ (bielej masy¹), ako podávajú Augustín² a Prudencius³, o egyptských mučeníkoch, o ktorých nachádzame nádherný chválospev v spise Jána Zlatoústeho⁴, a k správam o mučeníkoch za vandalského prenasledovania, pribudnú v našich časoch nové záznamy, ktoré rozprávajú o nemenej hrdinských, nemenej slávnych činoch.

Kto mohol čo i len tušiť, že k vynikajúcim svätým africkým mučeníkom a vyznávačom, známym z dejín, ako boli Cyprián, Felicita a Perpetua, a k najväčšiemu mužovi Augustínovi raz pripojíme Karola Lwangu a Mateja Mulumbu Kalembu, ktorých mená sú nám také drahé, a ich dvadsiatich spoločníkov!? A treba tu spomenúť aj tých, čo sa hlásili k anglikánskej cirkvi a boli povraždení pre Kristovo meno.

Títo africkí mučeníci isto kladú začiatky novej epochy. Len tu nemyslíme na prenasledovania a náboženské boje, ale na kresťanské a občianske obrodenie!

Lebo z Afriky skropenej krvou týchto mučeníkov, ktorí sú prví v tomto novom veku (a nech dá Boh, aby boli aj poslední, veď ich obeta je taká veľká a cenná!), rodí sa nová, slobodná a nezávislá Afrika.

Násilie spáchané na týchto mučeníkoch je také ohavné a také výrazné, že môže byť dostatočným a rukolapným podnetom na formovanie nového ľudu z mravného hľadiska, aby vznikli nové duchovné tradície, ktoré zostanú potomkom, a aby sa takrečeno symbolicky vyjadril a urýchlil prechod od jednoduchého a hrubého spôsobu života – v ktorom nechýbali niektoré vynikajúce ľudské hodnoty, no pritom bol poškvrnený, chorý a akoby otročil sám sebe, – k civilizácii, ktorá vyžaduje ušľachtilejšie prejavy ľudského ducha a vyššie formy spoločenského života.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Medzi zabudnuté kňazské osobnosti Trnavského kraja patrí kňaz Alojz Šatura SJ. Narodil sa 30. apríla 1925 v Jablonci pri Trnave. Ako dvanásťročný vstúpil do jezuitského internátu Stanislavov v Trnave, na konci júla 1942 do noviciátu Spoločnosti Ježišovej v Ružomberku. Mal rád šport, najmä futbal. Nasledovali tri roky štúdia filozofie v Brne a Děčine. V r. 1949 začal študovať teológiu v Trnave. Z 13. na 14. apríla. 1950 aj do jeho izby vtrhli ozbrojení milicionári a nariadili rýchlo si zbalit' najnutnejšie veci okrem kníh a nastúpiť do pripraveného autobusu. Mladý študent si uvedomil, že na izbe niečo zabudol. Vrátil sa do izby pre dve futbalové lopty a volejbalovú sieť. Autobusom všetkých previezli do Jasova a potom do Podolínca. V septembri 1950 ich odviezli do tábora nútených prác v Kladne, kde pri práci utrpel ťažký úraz. Počas dovolenky 24. decembra 1950 ho Mons. Kajetán Matoušek, svätiaci biskup pražský, tajne vysvätil za kňaza v Prahe. Dvadsaťšesť rokov pracoval ako robotník v Bratislave. Svoju prímichnú sv.

omuš mohol slúžiť až v čase „politického odmäku“ dňa 18. Mája 1969 spolu s bratom Vladimírom, známym jezuitským profesorom v Innsbrucku. Veľkú obľubu medzi veriacimi získal v rokoch 1968 – 1974, keď dostal štátny súhlas na slúženie sv. omší v jezuitskom kostole v Bratislave. Pastoračne vypomáhal aj v blumentálskej farnosti. Bol vyhľadávaným svedníkom a duchovným vodcom. Rád sa venoval mladým a zúčastňoval sa na letných stanových táboroch. V jeho garsónke na Partizánskej ulici sa v študentských rokoch po sobotách stretávali mladí na modlitbe posvätného ruženca. Viedol tiež krúžok vysokoškolákov, ktorí ho z bezpečnostných dôvodov volali „ujko.“ Mnohí dodnes spomínajú, že chodili do rôznych krúžkov, ale u P. Šaturu to bolo najlepšie.

Tiež katechizoval v špeciálnom zariadení na Mokrohájskej ulici, kde sú dodnes umiestnené handicapované deti. Hovorieval: „Choroba nie je menší dar ako zdravie.“ Tieto odmietané a na okraj spoločnosti odsúvané deti pripravoval na prijatie sviatostí a ukazoval im zmysel života. Často sa zamýšľal nad tým, kto komu viac slúži. Či zdraví chorým, alebo chorí zdravím. Vyslúžil si prívlastok „apoštol trpiacich.“ V roku 1974 mu bol štátnou vrchnosťou odobraný štátny súhlas. No i tak sa naďalej hoci tajne venoval študentom, pracujúcej mládeži a rehoľným sestram v civile.

Páter Šatura plne pochopil podobnosť o Milosrdnom Samaritánovi. Jeho dielo žije v Spoločenstve Samaritán, ktorého korene siahajú do r. 1981. Posledné roky svojho života prežíval v ťažkej chorobe, ktorú bral ako skúšku. Keď sa ho priatelia pýtali ako sa má, odpovedal: „Lepšie, než si zaslúžim.“ Zomrel v povesti svätosti v deň svojich 58. narodenín 30. apríla 1983. Bol to kňaz so širokým a láskavým srdcom, čo pocítili najmä tí, ktorí potrebovali duchovnú či finančnú pomoc. Otec biskup Pavol Hnilica SJ sa o ňom v minulosti vyjadril: „Keby takého človeka mali Taliani, okamžite by začali proces blahorečenia.“ Dodnes uchovávam blahoželanie k sobášu z októbra 1973: „...dovoľujem si Vás pozdraviť a blahoželať Vám od Pána Boha dobrá prirodzené i nadprirodzené na Vašej spoločnej ceste.“

Mária Nováková

ODKIAĽ A KAM SMERUJEME V ZRELOM MANŽELSTVE

Každý z nás má svoju históriu, každý sme originál milovaný Bohom, sobášom sa naše histórie spojili do dejín manželstva.

V predchádzajúcom Malokarpatskom poslovi sme blahoželali dvom manželským párom k 55. výročiu sobáša. Priviedlo nás to k myšlienke, venovať niekoľko slov manželským párom v zrelom veku. O starostiach i radoostiach manželov v zrelom veku sa dočítame aj v diele Manželská STK manželov Anny a Emila Kondelovcov, z ktorého niekoľko poznatkov uvádzame.

Po mnohých rokoch spoločného manželstva v srdciach máme veľa krásneho, ale nájdeme tam aj haraburdie, ktoré by sme radi odhodili, ale nedá sa to. Boľavá citlivosť na zranenia od partnera, nepochopenia, pohrdania, opustenosť, sklamanie. Čo nás oslobodí? Nájdenie a uzdravenie koreňov. Revízia osobného života, revízia nášho spoločného manželského života, odpustenie sebe a ostatným, modlitba chvál a ďakovanie. Pozrime sa do našej spoločnej minulosti v pokore pred Pánom. Rozdeľme si manželský život na ročné obdobia.

Neobviňujme, nevyčítajme, odpúšťajme a k opustenému sa už viac nevracajme.

Jar manželov

Je to cesta, ktorú sme už prešli. Sú to prvé kroky po svadbe. Po romantickom chodení nastáva zložité obdobie: Neodpútanie sa od rodičov, zasahovanie rodičov do života partnerov.

Problémom býva aj nevedomosť a nepripravenosť, nerešpektujú vzájomné rozdiely, nevedia sa prijať. Mladý muž potrebuje zažiť skúsenosť svojej vlastnej sily a mužnosti. Žena je viac zameraná na vzťahy, potrebuje sa oprieť o svojho manžela. Má blízko k Bohu, ku ktorému sa utieka, s ktorým rieši svoje sklamanie a zranenie.

Leto manželov

Pomerne dlhé a náročné obdobie aktivity, žena v službe malým deťom – nedostatok spánku, muž často zaťažený až preťažený. Úlohu zohráva aj túžba po kariére, pracovné nasadenie na úkor rodiny, práca v zahraničí, ohrozovanie manželstva neverou. Je tu zodpovednosť za materiálne zabezpečenie a výchovu detí. Manželia majú málo času pre seba, pre prejavy lásky. Muž zažíva pocit nespokojnosti, keď získa reálny pohľad na seba samého až vtedy je schopný k prijatiu manželky a odovzdanie sa jej a deťom. Pre ženu sú to roky zhonu, aktivít spojených manželstvom, deťmi, láskou, úspechmi, neúspechmi. Ak žena necíti lásku, život sa stáva iba riešením problémov.

Jeseň manželov

Z domu odchádzajú deti. Opäť sme len vo dvojici, nie aby som Ťa vlastnil, ale aby som sa Ti daroval. Vernosť je záväzok pred všemohúcim Bohom, na ktorom môžeme stavať celý náš život. Čo robiť, aby sme partnera neopúšťali? (opúšťať sa dá i vnútorne, nielen fyzicky): riešiť opakujúce sa problémy, nepripomínať už odpustené, počúvať, čo mi chce povedať, nedištancovať sa od manželského partnera. Ak sa mu niečo nedarí, prijať manželove/manželkine

fyzické i duševné obmedzenia, snažiť sa mu pomáhať a dávať mu najavo že je milovaný(á), modliť sa za neho(za ňu) v každej situácii. Manželského partnera si ctiť a úctivo sa správať k nemu pred inými aj v súkromí, podporovať úctu detí aj rodiny.

Zima manželov

Zdravotný stav sa zhoršuje, svet sa začína zmenšovať – jeden dom, jedna izba, jedna posteľ...

Môže prísť čas, že ani jeden z nás dvoch si nebude nič pamätať, preto využívajme možnosti, ktoré ešte máme. Ak veríme Ježišovi, máme už teraz účasť na večnosti.

Úloha pre naše manželstvo – máme všetko z minulosti odpustené, vieme aj dnes denne odpúšťať, dokážme radostne a zmysluplne žiť, dokážme sa rozprávať nielen o deťoch, ale aj o sebe, hľadajme to, čo nás zbližuje a zbavujme sa toho, čo nás vzdiaľuje.

Aktívny život seniorov

Keď nám odrastú deti alebo prekročíme určitú vekovú hranicu, stávame sa seniormi. Máme pred sebou ešte pekný aktívny život. Ako ho prežiť? Na seniorský vek sa treba pripravovať celý život. Starajme sa o svoje telo, myseľ, citové prežívanie, o duchovné zdravie, o zdravé vzťahy medzi manželmi, medzi rodičmi a deťmi, medzi príbuznými, na pracovisku, so susedmi. Okrem práci majme aj koníčky.

S manželom (kou) sa veľa rozprávajme, trávmie viac času spolu, hovorme si vety ako: Som rád s Tebou. Mám Ťa rád. Radosť pozeráť na Teba. Nezabúdajme na každodenné pozornosti, galantnosť, uznanie, humor, pochvalu manželky.

Chceš byť v manželstve šťastný, urob šťastného svojho partnera.

oprajme si spoločné prechádzky, výlety, bozky, pohladenia, telefonáty, sms-ky. Pre rodičov – seniorov platia tie isté priority v manželstve ako pre mladých manželov.

Starí rodičia, deti, vnúčatá by sa mali spolu pravidelne stretávať pri rodinných oslavách, spoločných výletoch, dovolenkách.

Mali by sme sa starať o svoje zdravie, optimizmus, dostatok spánku, pravidelne sa hýbať, správne stravovať, dodržiavať pitný režim, turistiku, športovať, plávať, behať. O svoju psychiku by sme sa mali starať čítaním, návštevou divadla, učiť jazyky, písať denníky, lúštiť krížovky.

Plánovať si konkrétny deň, týždeň, aktivity, výdavky, dbať na čistotu a poriadok. Ak sme niečo pokazili v živote, môžeme to napraviť, veď máme vždy čas. Nebuďme negatívne naladení, nehundrime, nesťážujme sa, neľutujme sa. Pestujme optimizmus, vnímajme krásu prírody. Manželia nech sú navzájom úprimní, povedzme si čo nás teší, trápi, priznajme svoje hranice, chyby. Duchovný život rozvíjajme čítaním Biblie, dennými modlitbami, Eucharistiou, návštevou kostola, stretnutiami. Čím viac svojich síl dáme, tým bohatší budeme.

Anna Jurovčíková

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Polia boli vysušené a popraskané pre nedostatok dažďov. Bledé a ožltnuté listy utrápene viseli z konárov. Z lúk zmizla tráva. Ľudia žili v napätí a nervózne skúmali krištáľovo modré nebo.

Rozpálené týždne plynuli jeden za druhým. Celé mesiace nespada ani kvapka vody. Miestny duchovný zorganizoval na námestí pred kostolom hodinu modlitieb, aby si vyprosili milosť dažďa. V určenú hodinu bolo námestie plné utrápených ľudí s veľkými nádejami. Mnohí si priniesli predmety, ktoré dosvedčovali ich vieru. Pán farár obdivoval Biblie, križe a ružence. Ale nevedel odvrátiť oči od jedného dieťaťa, ktoré vážne sedelo v prvom rade.

Na kolenách malo červený dáždňik.

**Modliť sa znamená prosiť o dážd',
veriť znamená priniesť si dáždňik.**

KULTÚRA ŽIVOTA VS (NE)KULTÚRA SMRTI

Pred niekoľkými som bol na jednej rodinnej návšteve, kde boli zastúpené tri generácie, teda deti, rodičia a starí rodičia. V rodine panovala radostná atmosféra, ale i duch živej viery. Z rozprávania starého otca bolo cítiť úprimnú vďačnosť za dar života jeho detí, ktoré im Boh požehnal - dovedna štyri, ale i hlbokú zodpovednosť pred Bohom za ich výchovu. Ako rozprával, po narodení prvého syna, matke diagnostikovali zhubný nádor, podrobila sa liečbe, ktorá nasledovala vo forme chemoterapie. Na konci tejto liečby, keď všetko vyzeralo s chorobou zažehnané, zistilo sa, že táto matka je v požehnanom stave. Lekár, ktorý potvrdil tehotenstvo, však konštatoval, že dieťa následkom liečby, nebude zdravé a teda narodí sa postihnuté. Odporúčal preto potrat, ale matka so svojim manželom, ktorí mali úprimnú vieru v Boha, darcu života, nedovolili siahnuť lekárom na život svojho dieťaťa. A tak očakávali s radosťou dieťa pripravení prijať ho i vtedy, ak bude postihnuté. Ich malý chlapec sa však už pred tým modlil, aby mal ešte aspoň jedného súrodenca. Teraz vo chvíľach očakávania nového člena ich rodiny sa všetci svorne modlia, dôverujú Bohu.

Nadišiel čas, keď sa toto dieťa pýtalo na svet. Narodilo sa krásne zdravé dievčatko, ktoré vyrástlo a dokonca ako dospelá sa zapojila do súťaže Miss Slovensko. Teraz, s odstupom času, je z nej dobrá manželka a matka dvoch detí, ktorá sa teší životu a je vďačná Bohu a rodičom za tento dar i za dar viery.

Takýto je náš Boh, ktorý hovorí životu Áno. Je Bohom lásky, ktorý prináša nádej a radosť. A takýto sú rodičia, u ktorých počaté dieťa nie je predmetom diskusie, ale darom od Boha. A bola to pevná dôvera v Boha, ktorá napokon zvíťazila.

Liek alebo prípravok na ničenie života? Prerušenie tehotenstva alebo vražda nenarodeného? O čo vlastne ide? Povedzme si jasne, ide o život, ktorý sa stáva predmetom skúmania a diskusie či ho prijať, alebo

zničiť. Stáva sa predmetom hlasovania v referende. Pre každého človeka však, nielen kresťana, sú adresované slová „Nezabiješ.“ Pred niekoľkými rokmi sa zverejnili informácie o registrácii farmakologických „potratových prípravkov“ v Slovenskej republike. Jedná sa o skutočnosť, ktorá sa nazýva vykonávaním liekového (chemického) potratu, užitím potratovej tabletky. V skutočnosti ide o veľmi závažnú, životu odporujúcu vec s mimoriadne zhubnými dôsledkami pre celú spoločnosť, osobitne však pre všetky priamo zúčastnené osoby. A už vôbec neslobodno tu hovoriť o lieku!!! Pretože liek plní úlohu liečby, no potratový prípravok (napr. s obsahom mifepristonu, misoprostolu – tabletky Medabon, Mifegin), spôsobuje smrť a to zničenie nevinného ľudského života pod srdcom matky.

S hrôzou a bolesťou v srdci sa zamýšľam nad tým, kam táto spoločnosť smeruje, keď sa pod nálepkou dobra propaguje zlo. Voči kultúre života, na strane ktorej je Boh – princíp života, je v ostrej opozícii kultúra smrti, na strane ktorej je diabol. Na verejnosti hovoríme často o kríze ekonomickej. No zabúdame hovoriť o kríze morálnej. Pretože tie ostatné problémy a krízy, vyvierajú práve z tejto jednej, kedy zistujeme, že svedomie mnohých ľudí, dokonca i tých, čo majú život chrániť, je otupené. Boh hovorí životu Áno! Ale dal človeku niekto právo, aby počatému životu a bezbrannému malému človeku, povedal Nie? Celá daná skutočnosť je totiž záležitosťou morálnou a je smutné, ak sa v médiách jasne nepoukáže na dôsledky a škodlivosť spomínaných prípravkov. Nedávno sa občania v Írsku vyjadrili v referende za potratový zákon. Mnohí to považujú za víťazstvo demokracie a krok vpred. K tomu pred tým sa v tejto krajine schválila rozvodovosť a spolužitie homosexuálnych párov. Veriaci človek sa však s hrôzou na toto všetko pozerá a myslí si svoje: všetko to smeruje k Božiemu testu a zániku ľudstva.

Človek už na počiatku odmietol Boha, chcel byť ako Boh a uvalil na seba a na ostatné pokolenia nešťastie. Nie je aj dnešný človek podobný tomu prvému v raji, ktorý odmieta Boha a chce rozhodovať o tom, čo je dobré a čo zlé? A bolo by snáď na mieste, aby sme pomenovali skutočnosť pravým menom. Jedná sa tu teda o úmyselné usmrtenie bezbranného života v lone matky, vraždu. Neslobodno sa tu skrývať za pojem umelého prerušenia tehotenstva, pretože, ak sa niečo preruší, malo by následne pokračovať. Tu však už život nepokračuje. A ako každý hriech má svoje dôsledky, tak aj tento hriech. Zanecháva hlbokú ranu hlavne vo svedomí ženy, ktorej jazva ostáva na celý život.

A tak sa pýtam, či by azda nebolo lepšie viac investovať do zodpovednej a mravnej výchovy dnešných detí a mládeže? Viest' ich cestou pravdy o Bohu, cestou pravdy a úcty k životu? Vychovávať ich k láske, zodpovednosti a mravnej čistote? Náš Boh je na strane života, veď On je darca života. Zostaňme aj my na strane života. A počúvajme učiacu matku Cirkve, cez ktorú k nám hovorí živý Ježiš Kristus. Určite, stojíte to za to...

Duch. otec Milan Červeňanský

ČO NOVÉ V LOŠONCI

Dňa 10. júna 2018 pripravujeme ku cti Nepoškvrneného Srdca Panny Márie odslúženie svätej omše v čase o 9,30 hod. pri kaplnke Panny Márie v Lošonci. Sprievod od kostola sa pohne o 9, 10 hod. Srdečne pozývame všetkých farníkov i veriacich z blízkeho či vzdialeného okolia.

DEŇ MATIEK V NAŠEJ FARNOSTI

Aj v našej farnosti patrila druhá májová nedeľa našim mamám. Za ich lásku, námahu a starostlivosť sme si ich uctili milým slovom, objatím či podaním ruky. A pekný kvietok, ktorý sme im venovali, vyjadril všetko pekné a dobré už povedané i nevyvedané. Po skončení sv. omše vo farskom i filiálnom chráme v Lošonci, čakalo pred kostolom na naše mamy malé prekvapenie. Popoludní bol v KD Horné Orešany pre mamičky aj babičky pripravený milý program v podaní detí z MŠ i ZŠ.

Foto: Anna Jurovčíková

Foto: Marián Blažo

UDALOSTI

Na slávnosť Najsvätejšej Trojice dňa 27. mája 2018 o 10 hod. pri slávnostnej svätej omši pristúpilo k Prvému Svätému prijímaniu z našej farnosti 17 detí. Deti aj ich rodičov zahŕňajme do našich modlitieb. Nech úprimná viera a odhodlanie detí milovať Pána Ježiša, pretrváva v ich nevinných srdiečkach čo najdlhšie.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA JÚN 2018

Všeobecný: Aby sociálne siete vyzdvihovali solidaritu a rešpektovali druhých v ich odlišnostiach.

Úmysel KBS: Nech sú prvoprijímajúci živo začlenení do života spoločenstiev našich farností.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Lenka Járeková, Horné Orešany

OPUSTILI NÁS

- Vilma Nováková, 82-ročná, Hor. Orešany
- Marek Mesíček, 36-ročný, Malacky
- Milan Vlachovič, 36-ročný, Hor. Orešany
- Agneša Krajčovičová, 85-ročná, Hor. Orešany
- Štefan Solár, 73-ročný, Lošonec
- Ján Sitár, 59-ročný, Lošonec

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

- Erik Sasko/Horné Orešany a MVDr. Lucia Trojanová/Smolenice/

NEMÔŽE SA STAŤ NIČ, ČO BOH NECHCE. TAKŽE ČOKOLVEK ON CHCE, AJ KEĎ SA NÁM TO ZDÁ NAJHORŠIE, JE V SKUTOČNOSTI PRE NÁS TO NAJLEPŠIE.

SV. TOMÁŠ MORUS

Z ARCHÍVU

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.